

WIE WEINIG VERGEVEN WORDT TOONT WEINIG LIEFDE

Zondag 12 juni 2016 – Dominicuskerk Utrecht

Elfde Zondag door het jaar – 2 Samuël 12,7-10; Lucas 7,36-8,3

De farizeeër zegt uit fatsoen niets; maar hij zit er met kromme tenen bij. Uitgerekend nu een beroemde collega verkeert in zijn illustere gezelschap komt zij binnen, met loshangende haren, en dringt zich aan zijn gast op. Weet hij dan niet wat voor iemand deze vrouw is: een schande voor de buurt. Zij past niet in ons gezelschap; dat moet hij toch weten als profeet.

Dan reageert de gast: Simon, ik heb iets met je te delen. Dat is een open begin, de ander persoonlijk benaderen, en vanuit eigen betrokkenheid spreken – zeggen wat belangrijk voor je is. Hij valt niet aan, zodat de ander zich niet zal terugtrekken in zijn vesting, maar begint met een verhaal dat zijn opponent wegtrekt uit zijn stelling: een tafereel om er samen en onbevangen naar te kijken.

Twee mensen hebben een schuld, de een tien keer meer dan de ander; beiden krijgen het volle bedrag kwijtgescholden.

Wie van de twee zal het meest buiten zichzelf zijn van dankbaarheid?

Het antwoord van de gastheer is ook open:

Ik denk, degene die gebukt ging onder de grootste schuldenlast.

De gast vervolgt: Kijk eens vanuit dit verhaal naar deze vrouw en naar jezelf. Een last is van haar weggenomen, een verleden dat haar opsloot. Met tranen van blijdschap en dankbaarheid geeft zij mijn voeten een bad. Zij houdt niet op ze te kussen als een liefdevolle begroeting. Is er een welkom te bedenken dat intenser en warmer is?

Het mooie is dat Jezus geen vonnis uitspreekt over de farizeeër. Maar hij zet hem wel een bril op die hem anders doet kijken naar de vrouw: niet vanuit haar verleden maar vanuit wat er nu met haar aan de hand is. Er is iets met haar gebeurd, een ontmoeting heeft haar diep geraakt: met een mens die haar niet, zoals veel anderen, aansprak op haar verleden, maar een verborgen verlangen dat in haar sliep heeft aangeraakt en gewekt. Dat heeft haar aangegrepen en veranderd in een andere persoon die het oude van zich af heeft gegooid en voor het eerst echt leven proeft. Zij loopt over van blijdschap en kan niet op afstand blijven; alles wat in haar is geeft zij om de mens welkom te heten die haar zo raakte. Niets is voor haar teveel, het kan niet op. Ik denk hierbij aan wat in een gevangenis gebeurde door pater Jozef Lataste. Hij zei: 'Jullie zijn mijn geliefde zusters' tot vrouwen die alleen maar hoorden dat zij zondaressen waren en blij moesten zijn dat God hun slechte daden vergaf. Zij kregen hun waardigheid terug en gingen ernaar leven. Hóe de vrouw door Jezus een ander mens is geworden, staat nergens. Maar ik lees het af aan de manier waarop Hij hier met Simon omgaat. Hij stelt eisen - niet alles is goed - hij gaat voor leven dat écht leven is en voor een samenleving die echt samen leven is. Maar hij doet dat met respect voor de ander;

zó dat niemand wordt vastgepind op wat hij tot nu toe is of stellig denkt.
Hij doet wat de profeet Nathan deed met David: een verhaal vertellen
dat het goede in David spontaan naar boven brengt – hij veroordeelt zichzelf
Hij laat mensen ánders kijken en maakt hen bewust dat zij ánders kunnen

Fijntjes vergelijkt Jezus haar gedrag met het onthaal door zijn gastheer.
Hij zegt niet dat hij slecht ontvangen is.
Een bad voor de voeten en zalving van het hoofd zijn niet verplicht.
– als dat zo was had Simon als goed farizeeër dat zeker gedaan.
Simon wordt niet veroordeeld maar uitgenodigd naar zichzelf te kijken:
Hoe heb jij mij ontvangen: gepast? Of ben ik echt bij je binnengekomen?

Jezus zet het denken van zijn gastheer op zijn kop.
Die vrouw hoort niet in ons gezelschap, is diens mening.
Hoor jij in het gezelschap van mij en die vrouw, is de vraag van Jezus.
Dat is niet een vraag om Simon buiten te sluiten
maar een uitnodiging om zich niet langer af te schermen
– met protocollen, met gedragsregels, met wat voor buitenkant ook – ,
maar zich te openen voor die vraag en met nieuwe ogen te kijken
Jezus heeft hem een bril opgezet. Zal hij die ophouden of weer afzetten?
Kijkt hij vooruit, gaat hij letten op wat iemand raakt en doet veranderen?
Of blijft hij hangen in het verleden, houdt hij vast aan het beeld dat hij heeft?

Wat Simon deed met die vraag weten we niet. Maar wat doen wij ermee?
Jezus heeft laten zien hoe God omgaat met ons menselijk tekort.
Hoe doen wij dat in 'het jaar van de barmhartigheid'?
Aan welke kant staan wij: bij de vrouw met de slechte reputatie
of willen we horen bij de man die nauwgezet zijn plichten vervult?
Klamp je je vast aan je verdiensten, je prestaties, je status van goed gedrag,
dan ben je steeds met jezelf bezig, om het zo goed mogelijk te doen.
Zoek je jouw houvast in 'Gods barmhartigheid en de uwe'?
dan ben je blij en dankbaar naar anderen toe, dan is er een heen-en-weer;
want je bent welkom, ook met je tekort; en dat geeft opluchting en schwung.
Die vrouw is om jaloers op te zijn: als je zó barmhartigheid kunt ontvangen!
Haar werd veel vergeven, daarom toont zij zoveel liefde
Aan wie weinig wordt vergeven, die toont weinig liefde.

VOORBEDEN

Bidden wij voor hen die gemakkelijk oordelen over anderen
en geen plaats voor hen zien in de samenleving:
dat zij nieuwe en onverwachte ervaringen opdoen
die hen aan het denken zetten

Om nieuwe kansen voor mensen die ander zouden willen leven
maar gevangen zitten in een patroon
waarvan zij zich moeilijk los kunnen maken:
dat er een doorbraak mag komen in hun leven.

Voor onze samenleving die dreigt te verharderen:
dat niet de angst voor het vreemde het laatste woord heeft,
maar de durf om te zoeken naar nieuwe mogelijkheden
om elkaar aan te spreken

Voor onze gemeenschap die hier samenkomt:
dat ons bidden en vieren mag leiden
tot inzicht in onszelf en mededogen naar anderen.

Jozef Essing o.p.